

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

BOIGS FAN... CARTAS.

¡Ja'1 tenim á la gábia..... Ja era hora!

UNA ESTRATAGEMA.

—«*Casteçao*, tréume del pou y 't perdono la vida.»

Aixís s'exclamava cert dia un portugués panxut, vanitós y curt de vista, que havia caygut a un pou, per tenir la fanfarroneria de no humillarse, fins al extrém de mirar allà hont posava 'ls peus.

—«Insolent, que si m'enfadas, t'engasto de un revés a la paret!» exclamava un home nano que venia a constituhir la menor quantitat de home possible, dirigintse a un tipo mes alt que una entena y mes groixut que una bota de set cargass.

Naturalment: vá venir l'hora del desafió, perque una insolencia aixís únicament se renta ab sanch, y al arribar a l'altra banda de la Ciutadela, l'home nano, llansant la pistola a terra, exclamá:—«Vés: que no vull cometre un assassinat.... Te perdono.»

Aquestas anécdotas y moltes mes, com la d'aquell home tropat, que quan mes aprop se troba de l'última pregunta, mes s'esforça en lluhir lo garbo, per veure si engalipa tontos que enganyats per las apariencias vulgan confiarli 'ls seus interessos, se'ns agolpan a l'imaginació, llegint aquella célebre carta ab que 'l rey de las truitas ha sabut excitar una riatllada de cap a cap d'Espanya.

¡Quina llástima que un home aixís, haja equivocat l'època del seu naixement, y la professió mes adequada a las sevas facultats!

Un home com D. Carlos havia de naixe en plena *edat mitja*, y vestint la caputxeta y la brusa dentellada plena de picarolets y cascabels, posarse a fer de *bufon* en la còrt de algun rey ó poderós de la terra!

Llavors hauria guanyat fama y anomenada, y 'l mateix mossen Borra, que hi ha enterrat en los claustres de la Catedral, desesperat de veure'l, s'hauria mort de ràbia y de despit.

¡Los Estats Units volen móure'ns la guerra, y s'haurá de regoneixe l'independencia de Cuba, ó acceptar la lluyta!

¿Observan quin zel en favor de nostre país y quin afany tant desficiós perque Cuba siga espanyola? Per xó quan temps endarrera se li va proposar l'idea de enviar a Cuba 'ls presoners que de l'una y l'altra banda's fessin, va accedir tant bè....

Naturalment com que de tot ne té la culpa la revolució.... de tot enterament, fins de que 'l rey Terso s'haja convertit en l'escandalós D. Joan Tenorio de las Provincias Vascongadas, lo qu'es ell enrahona com un libre.... en blanch.

Pero no hi ha qu'es pantarse.... *¿Quien dijo miedo?* Si la guerra estalla—ab los Estats Units, s'entén,—llavors s'arman en *corso* los gusis y llanxetas que constitueixen la formidable esquadrada del Rey rosquilla.... *¿No hi ha canons?* No hi fá res: ja hi ha *detentes*, escapularis, cera de monument, llavors de falguera y pell de criatura—quan naix vestida;—se tiran a la mar, ab un cop de rém cauhen sobre'ls Estats Units, perque 'l Terso qu'es mes instruit de lo que sembla, consultant lo Mapa Muldi, ha vist que de las costas Cantábricas a la República Americana, hi ha no mes que un pam escás: y com ja sab que las cosas aquestas no venen de un pam, fá desembarcar a n' en Péru y a uns quants dels seus llanuts.... y de segur que l'any que ve no 's fá l'Exposició de Filadelfia.

¡Quin triunfo mes inmens! *¿Com treuran foch pels caixals los inventors de máquines y altres enginys diabólics, al veure que davant dels exercicis dels capellans del Terso 's derrumba l'edifici de l'Exposició, com las murallas de Jericó al só de las bíblicas trompetas de Josué?...*

Y després, esparramantse per tots los estats, pactant una aliansa ben sàbia ab las *pellis rojas*

y demés salvatjes del interior de aquell país, y dirigintse com una *falange angélica* cap a las minas del petróleo.... *¿No veuen vostés als Estats Units cremant per tots quatre costats, y convertintse en cendra y fum aquella orgullosa nació que ja fa temps ha renegat de la pobresa y mansuetut evangélicas, entregantse als desvaris de la civilisació, de la democrácia y del protestantisme?*

Pero no: la táctica del Terso es mes profunda.

Cambisses un dia atacant als egipcis y sabent que aquests adoravan com a Deus, als bous y altres bestias, colocá bous a la vanguardia del seu exercit: los egipcis no s'atreverien a atacar, y ab pochs dias fou seva la corona d'aquell país.

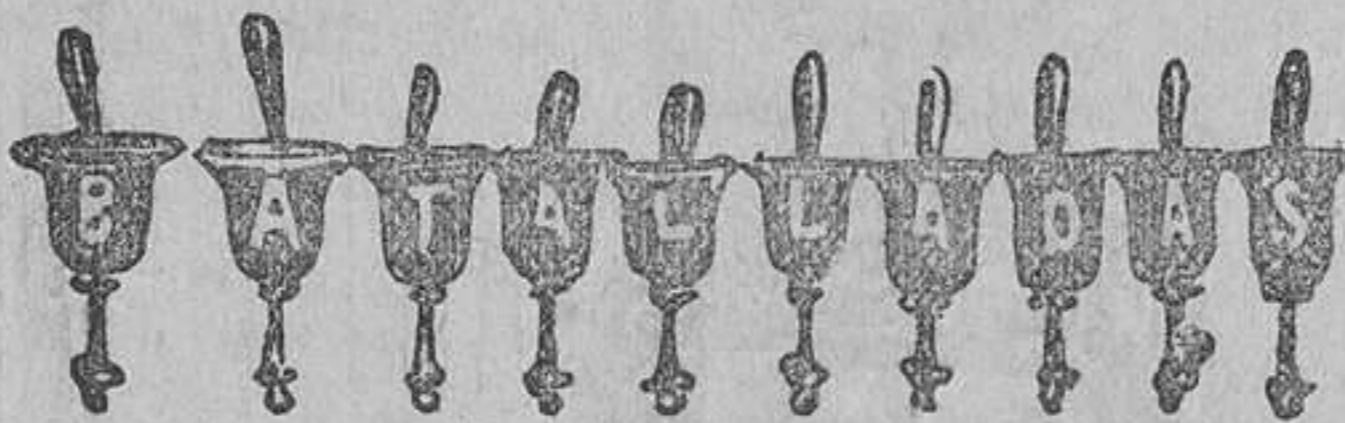
Donchs en Carlets ha fet una cosa semblant.

Ell sab que 'ls yankees son una gent molt séria y formalota. Escriure una carta que 'ls fassa fer un bon panxó de riure equival a descoyuntarlos, a ferlos perdre'l centro de gravetat, a debilitarlos, ja que un home que riu no es dueny de sí mateix.

Sí... sí... riheu, riheu: aixó es lo qu'ell volia... Ja 'u trobaréu: mentres tant vindrá ell per darrera, y ab una empenta 'n tindrà prou per fervos caure d'oros.

¿Eh, qué pillo?

P. K.

¿Con qué es cert? ¿Es possible? ¿No hi ha ja en tot Catalunya un sol carlí? ¿Y marxan los trens? ¿Y s'reb'l correu al'hora? ¿Y un pot anarse'n a fora sense cuidado? ¿Y no s'haura de pagar mes que una contribució al govern? ¿Y s'ha acabat ja alló de:—«Ay que 'ls carlins s'acostan»? ¿Y no hi haurá ja allotjaments? ¿Y 'ls fadrins enamorats no haurán ja de vigilar a la xicota per si fá ó no fa guinyadas al sargento *Xanwez*, ó al cabo Muñoz ó al alférez Ramirez?

Si senyors sí: tot aixó es cert: y no se'n estranyin, que ja havia dit la CAMPANA mes de cent vegadas: «Lo dia que vulgan acabarlos, los acabarán.»

A l'hora en qu'entra en premsa nostre número, llegim lo notable manifest del eminent orador Emilio Castelar.

Seus espay sufficient pera ocuparnos d'ell ab l'extensió que desitjem, nos reservém tractarne de la manera que's mereix l'importantísim document, en lo proximo número.

Fins llavors aconsellarém als nostres amichs que'l meditin moltíssim, sense passió, ni partit prés, y ab aquella serenitat ab que s'escolta la veu de un *gefe*, que tantas vegadas ha sabut honrar nostra bandera.

Los individuos dels somatents de Tarrassa y Aleixar varen renunciar unánimement als 6 rals de socorro que tenian dret a percibir. Avuy lo país los paga ab 6 duros d'aplauso, D'aquesta manera procedeixen los pobles liberals.

Los carlins del Nort regalaren una medalla al general Reyna.

A la cara diuhen que hi ha la paraula «*Ave Maria*».

Y a la créu lo cor de Jesús.

Aixís es aquesta trepa: lo cor de Jesús a las medallas, y lo cor de hiena dintre del pit.

Acabarse 'l somatent y posarse a fer fret y a ploure, fou lo mateix.

¡Cap periódich s'ha recordat de felicitar als

núvols y a l'atmósfera per la seva continencia!

Un párrafo del corresponsal A. del Brusi:

«Tenen aquí encare gran influencia en la formació dels ministeris, las anadas y vingudas, y hi ha encare algunas carteras que mes aviat se guanyan per péus que per verdaders merits y serveys reals.»

Un comentari:

Si s'han de recompensar als péus, ningú té millor dret a una cartera que 'l cabecilla Castells.

Dos telégramas del mateix periódich:

«21 Novembre 8 nit.—Los notables presidits per en Canovas han celebrat una reunió, en la qual hi ha reynat un esperit inmillorable, haventse pres acorts unánims.»

«21 Novembre 9'25 nit.—Los notables presidits per en Canovas han resolt no pendre cap acort.»

Aném, senyor Brusi: marqués no vol dir pas riure's dels lectors.

Tots los periódichs conservadors están fent una campanya desesperada contra la Revolució de Setembre.

Nosaltres contestarém ab Galileo:

E pur si muove.

Un carlí dels que van deixar anar, hi ha qui diu que deya:

—Viva la llibertat.... Pero al Nort la cosa encare dona: m'hi acullit a indult dotze vegadas; per una vegada mes, encare no 'ls penjan: dotze y una tretze; lo punt de las donas... es a dir lo *punt dels carlins*.

CAMPANADAS DE AVÍS.

Dema diumenje la comissió nombrada pera socorre a las victimas del vapor *Express* procedirá a la distribució de la canitat de rals 3964'40 que forman lo total de lo recaudat en la subscripció oberta en las columnas d'aquest periódich.

En lo próxim número publicarem l'estat detall de la distribució, y en la llibreria de'n Lopez quedarán a la disposició de qui desitje examinarlos, los documents justificatius de la mateixa.

Hém rebut una carta, molt trista per cert, firmada per un voluntari catalá dels que a l'any 1869 passaren a Cuba a defensar la integritat de la pátria, per compte de la Diputació Provincial.

Prescindim dels patètics detalls referents a las privacions y penaliats que ha suferit en aquestos sis anys aquell grup de jovent de Catalunya, mermat de una manera considerable per las balas y las malalties.

Avuy que ja fá sis anys que serveix, *máxim* del temps de servey que s'imposa al exèrcit, miran aquells valents ab tristos ulls a Catalunya, y 's causan d'enviar exposicions y mes exposicions a la Diputació Provincial, que'ls empenya, sense que fins are hajan merescut cap gestió ni cap contesta.

A la premsa acudeixen donchs peraque no se'ls olvidi, y nosaltres en las curtas proporcions que podem, doném obligats aquesta *campanada* de avís, esperant que's fará sentir dels demés periódichs locals, y de la Diputació Provincial, la mes interessada en que no si'a dit que no ha quedat rastre ni senyal d'aquells florits batallons, que ja fá tant temps de aquí marxaren.

Una pregunta:

¿Que ja han comprat la novela de Balzac *Una hija de Eva*, que constitueix lo segon tomo de la «Biblioteca de ambos mundos?»

Donchs pèl bé seu 'ls dirém que no s'hi adormin, perque l'edició está ja molt de baixa.

Per lo demés, ja'u saben: DOS RALETS no més un tomo en octau, de 216 páginas, ben impres, elegant y contenint una lectura amena, interesant y escullida. Es un libre molt útil als marits y als aspirants al gremi.

Ja ha sortit lo primer reparto y está á punt de sortir lo 2.ª de la magnífica obra de viatjes «El mundo en la mano» Passia á veure'u, que hi ha unas láminas molt cayas.

«La Dida» novela inspirada en lo drama de'n Pitarrá's vá venent. Val no mes que déu rals. Está plena de grabadets interessants y ben compresos. Tots los qui guardan bon recort del drama catalá que ha alcansat major número de representacions, deuben procurarse aquest libre, perquè'l recort no se'ls borri may.

Aquesta vá pèls cuyners y per la gent que vulgan menjar bè. «Tratado completo de cocina, pastelería, repostería y botillería» se titula un libre nou, que acabém de rebre y qu'es lo mes complert en son género. Se ven á 12 rals. Ja 'u veuhen, per tres pessetas, poden menjar sempre tant bè com á ca'n Justin.

LA PAU.

Espléndida corona,
del arch de Sant Martí la llum brillanta
l'ilimitat espay;
un himne sant ressona
des las cimas dels monts, á hont roda l'ona
del mar escumejanta:
tórnas en joya 'l desficiós esglay.

Tanca, tanca las portas
del temple de la guerra y las maynadas
recull, géni del mal,
que avuy per sempre han mortas
las iras que fas neixer y comportas
en las gents malmenadas
per la llum de la teya criminal.

Dintre ton cau rosega,
si sanch te manca ab que poder nudrirté,
los punys; si en la foscor
del odi 'l foch t'ofega
que al pit estojas, á Satán li pregas
vulla l'infern obrirte
y aixugas ab sas brasas lo tèn plor.

Avuy torna la calma,
des près de la terrible malaltia,
del cor á pará'ls bulls;
y á l'ombra de la palma
dels martyrs que han caigut son bell realme
restaure en aquest dia
lo seny del home, obrint al sol los ulls,

Sobre'l camp de batalla
nous airés s'han jiral y serenantse
lo cel s'ha tornat blau;
la véu del canó calla;
brassos oberts del ait la Pau devalla
y, á corre 'l mon llensantse,
en fer rellas las llansas se compláu.

Miraula tots, miraula
ab ulls enamorats com ella 'ns mira
reverberant lo sol:
l'amor es sa paraula,
lo negre vel que de las lleys la taula
cubri, sa má retira
perque en la lley agermanarnos vol.

Las frutas sahonadas,
las flors sobre las quals encara brilla
la rosada del cel,
á escampar vò á faldadas
per las pobras y estérils encontradas
hent sols lo cart hi grilla,
fantant ab sanch la destruciora arrel.

Y torna als nets y als avis
pares y fills, l'espos á las esposas,
y encén de nou las llars;
posa 'l somriu als llabis,
virtuts reviva, fá oblidar agravis
y vá guarnint de rosas
lo tálem del amor y 'ls sants altars.

Cantéu, nins y donzellas
soldats y feyneters, de sa tornada
lo dois instant, cantéu;
no hi haurán may mes bellas
cantadas aquí al mon, com son aquellas
qu'inspira ab sa besada;
cantéu, que'l cant li será grot á Déu.

Cantars al bras ajudan
á fer mes feyna y á minvar las horas
de qui espera en la llar,

cantars en joya mudan
las penas que sufrim, y ab cants saludan
los nins, las voladoras
auranelas, del Atrica al tornar.

Cantéu la Pau, cantéu la
donant á l'alegria ampla surtida,
lo llabi al banvá en mel;
d'espigas coroneula,
de cors per ella encesos rodejeula,
qu'ella es l'amor, la vida,
la gloria dels viveats y la del cel.

Espléndida, corona
del arch de Sant Martí la llum brillanta
l'ilimitat espay;
un himne sant ressona
des las cimas dels monts, á hont roda l'ona
del mar escumejanta....
que l'un ni l'altre no finescan may.

F. UBACH Y VINIETA.

A la tarde del divendres vá fer vuy dias
varen obrirse las portas de la Ciutadela á uns
500 carlins engabiats.

Es de advertir que per la molestia vá repar-
tirse'ls un nap per barba.

¡Ay si'u arriban á saber uns quans dias
avants los pobres que demanan caritat y al-
tres subjectes que jo conech ...

Pròu me sembla que l'Espanya hauria ha-
gut de contractar un nou empréstit.

En Castells en l'última batuda vá perdre l'
equipatge, important segons ell digué mes de
tres mil duros.

A qui sá piga qui era en Castells ¿no l'hi es-
tranyara que hagués arribat á reunir tres mil
duros? Un jugador, per sort que tinga, raras
vegadas se'ls veu.

Mes no sent de casta tonta,
segons fama de la terra,
los guanya al joch de la guerra,
es á dir jugant al monte.

En una secretaría de Ajuntament de fora:
Un qu'entra:--Déu lo quart: vinch á empa-
tronarme.

Lo secretari:--¿Y qui sou vos?
—Miri aquí 'u trobará. (Tirantli una certi-
ficació de haverse presentat á indult.)

—Mestre, anéu errat de comptes: aquí no
empadroném mes que á las personas.

¿En qué se sembla una carabassa ab una
copa de rom?—En que fá venir los colors á la
cara.

¿Y certa pessa de cos ab l'Omnipotent?—
En que es sobre-todo.

¿Y un pinxo ab la caixa de las ánimas?—
En que te xavos.

¿Y la llana ab la política actual?—En que
es peliaguda.

¿Y un ruch ab un roch?—Ab que es dú.

¿Y 'ls grans d'Espanya ab una cullera y
una forquilla?—En que hasta davant del rey
permaneixen cuberts.

—¿Ahont vá tan embolicada
pèl carrer D.ª María?

digné en Pere l'altre dia.

—Res, estich molt costipada
d'anar diumenge al trauvia.

—A fé 'm dona gran quimera

y no sé á qui se l'hi acut

posá'ls nom de jarvinera,

sent com sou á fé de Pere

cotxes contra la salut.

U. R.

Una senyora llegint lo Brusi:

—«Domingo 21 de Noviembre de 1875.—

Santo del dia: «La Presentacion de Nuestra Señora»

Lo seu marit:—«La presentació?... Are si que
s'han acabat los carlins.

Deya un pagés:

—En ma vida hi vist mes sort que la de 'n
Pau de cala Coixa: acaba de fer un'era y tot lo
poble y fins á Barcelona no parlan d'altra
cosa.... «L'era de pau, l'era de 'n Pau:» anéulas
á entendre certas cosas!

Segons los diaris, al dinar que l'Ajuntament
doná 'l dissapte en lo saló de cent, eran á la
taula uns vuytanta.

Fins á cent n'hi faltavan vint

A no ser que d'aquí en avant ne digan lo
saló dels vuytanta.

En Posada Herrera continua renunciand la
cartera, que continuan oferintli.

¿Qui parla de posadas en aquests temps de
Fornos?

—¿Qué menjará avuy per postres, D. Li-
bori? vá preguntar lo dia del somatent una
criada al seu amo, carlí ojalatero, dels de mar-
ca major.

—Tu veurás noya, avuy portas paciencias.

Á CARLOS TROMPA.

SONET.

Quan reunits pèls camps lo crit donaren
de Deu, de patria y rey, tos partidaris,
y per escuts posantse escapularis
pèl mont tot tirant guitzas se llansaren,

Quan de ruchs cosa estranya! se tornaren
assessins, lladregots é incendiaris,
y armats de un bon punyal y un bons rosaris
per tot, sembrant lo crim, s'esparramaren

Prou creyas, fer ballar ¡pedás de vitxo!
(espero que'm dispensis per la frase)
al partit liberal com un trompitxo.

Mes ó bè vas partir de falsa base,
ó bè vas olvidar-te de aquell ditxo:
«No está feta la mel per bocas d'ase.»

T. I A.

En Lizárraga ja es al Nort y diuhen que
s'encarregará del mando de las forsas carlis-
tas.

Se comprén que fassi aixó.

Hi havia un viudo que vivia malament ab la
dona y torná á casarse ¿Saben perquè? Pèl gust
de torná á envidar.

Aixís en Lizárraga pot molt tranquil anarse
'n al Nort, pèl gustarro de que tornin á ferlo
presoner.

L'hi han fet tant bons tractes, que fora molt
tonto de no tornarhi.

FABULETA.

Cóntas de un gat qu' en cert dia
tant distret es lo qu'estava
que tranquila li escapava
la rata que als péus tenia.

Un company que se 'l mirava
tot miolant ab burla deya:

—¿Qué faba!—Mes ell no veyá
que un'altra rata 's menjava
unas mócas qu'ell deixava
per mirar l'altre 'l que feya.

Ja véus lector estimat

lo significat d'aixó:
—A quans no escapá 'l turró
per fer lo que féu lo gat!

J. P.

—¿La guerra ja s'ha acabat á Catalunya!
deya un parroquiá trobantse á cal sastre pre-
nent la mida de uns pantalons.

—S'ha acabat: per vosté si acás, que lo qu'
es pèls sastres no.

—No'u sabia.

—Y ¿donchs que no llegeix lo Diari? Miri 'le

X. M.

anuncis y veurá: «El invencible malagueño.—
¡Guerra á todos los de mi gremio! Ja'u véu, ab
homes aixís, la pau es impossible.

SOMNIABA Y...

Tot just mos ulls s'aclucaban
y tot just jo m'adormia
mas ilusions fabricaban
un cel de plers, y volaban
entorn de la fantasia.

Era la nit; mes l'albada
veya ma pena adormida:
quanta ditxa benhaurada!
de quan goig era tornada
la mehua plorada vida!

Aquí encants, gloria, ventura,
allá amor y arréu la ditxa,
res de dol, res d'amargura,
tot era bell.... ¡no fulgura
entre il-lusions la desdítza!...

Mes de prompte, tot cambia
de ma il-lusió 'l sol s'apaga
fujan plers, la gloria mia,
fins fuig l'amor de m'aymia
y tot fuig, tot queda en vaga.

A poch del paradís qu'era
torno als llims, l'esprit s'anima
la terra veig que m'espera,
y un seroll confós advera
que la realitat s'arrima

Y va creixent; la dormida
pensa desperta y treballa
se mou lo cor desseguida
obre 'ls ulls, lo cor diu—crida
y la reflexió 'm diu—calla.

Escolto... res... ningú's sent,
salto del llit animat,
veig testos, ho miro atent:
y ho comprench tot al moment
una joguina del gat!...

CELDONI FLORAMIGAS.

CANTARELLAS.

Nina, de mi no t'recordas
y tant y tant que t'estimo;
mes com has de recordarten
si de nom te dius *Olvido*.

C. R.

Qui t'è un toro per la banya,
una dona per la fé,
y una anguila per la qua,
ja pot dir que no té res.

I. K.

Quan un cor se sent ferit
per las fletxas del amor,
un parell de melindros
ab vi ranci, es lo millor.

T. y A.

CUENTOS

—¡Qué fás aquí? preguntá un pare á la seva
filla.

—Estich piatant de vermell á la mèva nina,
respongué aquesta.

—¡Y ab qué la pintas?

—Ay, ay: com que la mamá m'ha dit que'l
vi fá posar las galtas vermellas, vinga ferli
beure forsa tragos.

Una criada deya al memorialista:

—Escríguim una carta pèl mèu *dulcineyo*;
pero fassí que siga bèn alta.

—Una carta *alta*? no t'entench prou minyona.

—Ja veurá com qu'ell es una mica *sórt*, s'
ha de pujar la véu, sino no entén una paraula.

EPIGRAMAS

Un gaperut coneixia
qu'era tant de la brometa
que al dir:—Jepertut d'hont seu?
responia:—De l'esquena.

E. X.

Del pianino jo parlava
ab lo mèu amich en Joan
y 'm vá dir que ara tocava
la «Maria de Rohan.»

Vá sentirho una beata
y exclamá fentse una creu:
—¡Aquest escàndol nos mata!...
¡Quina joventut Dèu mèu!...

L. T. C.

Digué á un autor en Badia:
—Tu ets un gallina.

—Impestor,
prou sabs tú que tinch valor.
—Sí; pro fás los ous del dia.

A. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d'insertarse los
ciudadans Frare llech, Ralip, Pere Botero, Un novici, Taju-
not y Fill de'n Montes.

Las demés que s'han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas,
fàcils d'endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l'estil.

Ciudadá Llargandaixet Hi anirà la tortura.—Joan Llopart.
En la seva poesia hi ha bastanta naturalitat; pero es molt des-
igual y hi ha molta palla.—Frare llech. Hi aniran alguns
epigramas y la tortura.—Vicentó. Hi anirà casi bè tot: s'ha
lluhiat.—S. A. Ja haurá vist la batallada.—Un jove que á set
anys. Id. id.—Ramon G.... Hi aniran los quentos.—J. W. P.
Precisament ab la mateixa solució n'hi vá una en lo número
passat.—F. C. y G. Gracias per l'avis: cregui que al lladre 'l
lindrem present.—Cap per vall. Insertarem l'epigrama.—
Tajuñot. Gran part de lo que 'ns remet s'insertará.—Pere
Botero. Insertarem dos epigramas.—Enrich Xarau. Podia
aprofitarse 'l pensament de la poesia, fent aquesta de nou: lo
demés no fía.—Nipis. Es benich pero massa llarch.—J. Mi-
genfora. La combinació del geroglífich es difícil tipográfica-
ment parlant.—Alá. Hi anirá la poesia.—Portmas, Lo mateix
que 'l seu epigrama.—Ciudadans Dos tés y un café, Viude des-
esperat, Estripa-quentos, Pastrana, C. M. y M., Un tranquil
Vélerano de Puigcerdá, Alletsac, Tibet Ronsa, Dos Manresans
Fill de 'n Montes, J. Anguera, D. Jordi, Pintajaspis, Ratapi-
nyada y Pacient Job. Lo que 'ns envian aquesta setmana no
fá per casa.—Teresina y Andrea. Ja haurán vist lo de vostés.
—Moro de cuina. No hi ha mes que una cantarella que 'ns
convinga.—Deubet de Reus. Y de vosté no mes que la tortura.
—Amich de M. B. Publicarém lo seu geroglífich.—Caixalet.
Lo d'aquesta setmana está bé, pero 'ns halla pèl cap haver-
ho llegit en algun puesto: treguins de duple.—Dos marrechs.
Hi anirà 'l quento y la tortura.—K. P. Ll. Hi anirà la tortura.
—Un lector de la Campana. Igual que 'l seu problema.—
Mister Stasac. Hi falta xispa: pero treballi que hi ha alguna
qualitat que no déu desprejarse.—E. Morlà. Hi anirà la tor-
tura.—A. F. O. Igual que l'epigrama de vosté.

SOLUCIONS

A lo insertat á la Batallada 296.

- 1.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Tenia 17 rals y 1/2.
- 2.ª GEROGLIFICH.—Carlos está entre espasa y pared.
- 3.ª SALT DEL CABALL;

Una noya ab dois mirar,
satinada la careta,
de marfil cada denteta
y de un peu que fá encantar,
esta que 'l mèu cor estima;
sols té uns defectes petits:
morruda, l'hi faltan dits,
cap-pelada, llarga y prima.

- 4.ª SINONIMIA Y FUGA.

Diuhem que Carlos seté
dèu y no té per pagar:
y sino 'u arregla Dèu
mes de dèu ho pagarán.

- 5.ª PREGUNTA 1.ª—En que es pela.
- 6.ª PREGUNTA 2.ª—La creixensa.
- 7.ª TORTURA CEREBRAL.—Basta posarse las mans sobre 'l
pitó á la panxa.
- 8.ª XARADA 1.ª—Ca-la-ri-na.
- 9.ª XARADA 2.ª—La gos-ta.
- 10.ª ENDAVINALLA.—Carret-era.

Ha endavinat totas las solucions los ciudadans Cacasseno y
Llargandaixet: totas menos la 4, Teresina y Andrea, Apre-
nent de metje, Dos tés y un café y Ralip: menos la 3, Ciro-
nyola y Peca Roba: totas menos las 3 y 10, Fart y pebre:
menos las 1 y 4, Moro de cuina: menos las 3 y 4 Frare llech:
menos las 2, 3 y 6, Deubet de Reus: menos las 4, 5 y 6, Un
fill de 'n Montes: menos las 3, 6 y 8, Civila casaca: menos
las 3, 4 y 8, Viude desesperat: las 1, 2, 5, 6, 8 y 10, Estripa
quentos: las 5, 6, 7, 8, 9 y 10, Amich de M. B.; las 1, 2, 8,
9 y 10, Caixalet: las 2, 5, 8, 9 y 10, Pastrana: las 1, 4, 8, 9
y 10, Sabatè dels gegants: las 2, 5, 6, 7 y 8, C. M. M.; las
2, 5, 6, 8 y 10, Dos marrechs: las 1, 8, 9 y 10, K. P. Ll.;
las 5, 8, 9 y 10: Un jove que á 7 anys etc.: las 1, 8 y 10, Un
lector de la Campana: las 2, 5 y 7, S. P., y finalment la 1
no mes, Un pebrás y Pacient Job.

ANAGRAMA.

Vaig beure tant tot un dia
que'm vá fer dir tot estranys

y mes tart quan ja no hi veyá
tot per terra bestials.

Ves si pots endavinarlos;
quatre lletas hi han entrat.

UN URELLÉS.

PROBLEMA ARITMETICH.

Si á la meylat de la tercera part dels diners que
dech hi agregas dos dobles de cinch duros,
trobarás que tinch la meylat de 100 duros.
¿Quant diners dech donchs?

M. CADENET.

PREGUNTAS.

1.ª Si de dos ne preneh dos ¿quants me que-
dan?

UN ARGENTER.

2.ª ¿Quinas son las dos lletas que fent pare-
ja, lo seu nom indica que hi ha una persona que
arriba prompte y que 's té d'amar á rebre?

DOS CUNILLETS.

TORTURA CEREBRAL.

Certa castanyera tenia 9 castanyas: un xicot
se li posá al davant y per treuresse'l l'hi doná 5
castanyas: un altre xicot feu lo mateix y la cas-
tanyera ni doná 4.

Se demana tenintne 9 quantas ni quedarán?

FUGA DE VOCALS.

L. n.. d. N.. l. n..
l. c.br..x , l'.c.ll h. n..
.q..ll n.. n. 'l n.. n. 'l n..
n. .u n.. pr.t.nd.nt l'h..r..

TAJUANOT.

XARADA

I.
—Lluis, ans de sortir vina
—¿Ab que 'l puch servir senyó?
—¿Vas trobá ahí á la Cristina?
—M'estava jo en un cantó
quan al passar vá cridarme,
y sens dirme Dèu te quart,
vá exclamar:—«Per alcansarme
»no ha de ser *hu-dos-tres-quart*.
»*Hu-cinch-tot* que fá en Manel
»en *dos hu-quart* se li véu,
»y no vull fer un pastel
»per admetre l'amor seu.»
—Aixó *quatre-tres-segona*
que no m'estima! ¡Ay de mil
—¿Pro qué te? ¿No sab qu'es dona
y com totas sab fingí?

RALIP.

II.
Tersa-tot es una cosa
que *prima segon* gens mal
quan un vol passar l'estona:
sino que 'u diga la Pona
que s'está en lo pis de dalt.

TERAX.

ENDAVINALLA.

Vida 'l sol m'ha de donar
puig jo sens ell res seria:
me consultan cada dia
y 'ls responch sense parlar.
Diuhem que vaig y no'm moeh,
y als qui mes los interessa,
diuhem uns que vaig depressa
y altres massa poch á poch.

CODINA Y MINGWELLA.

GEROGLIFICH.

TOT TOT TOT
e
pert — l' : per
a a a a a
carlins A carlins

CACASSENO.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAULFO, 14.
Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.